

Crims

Sortegem els llibres «*Gener de Sang*» i «*Els planificadors*», publicats per Univers

Gener de Sang

(https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Gener_de_Sang&cat=UNIVERS_LLIBRES), escrit per Alan Parks i traduït per Xavier Zambrano, ens situa a la presó de Barlinnie, a Glasgow. Howie Nairn, un dels presos més perillosos, té un missatge per al detectiu Harry McCoy: una noia anomenada Lorna està a punt de morir assassinada i només el detectiu pot salvar-la. Però fa tard i la Lorna mor a l'estació d'autobusos. El seu assassí, Tommy Malone, se suïcida d'un tret al cap.

Els planificadors

(https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Els_planificadors&cat=UNIVERS_LLIBRES), d'Un-su Kim i traduït per Josep Pelfort, treballen a l'ombra, sense embrutar-se mai les mans de sang. Tracen els moviments dels criminals més perillosos del submón de Seül, però ningú no els ha vist mai. Recollit de les escombraries quan només era un nadó, en Reseng s'ha convertit en un dels assassins més terribles de tot el país. Es limita a satisfer la voluntat dels planificadors fins que decideix qüestionar les ordres que li venen de dalt.

Llegim l'inici d'*Els planificadors* i sortegem un lot amb els dos llibres, publicats per Univers (<https://grupenciclopedia.cat/univers/>). Per participar-hi només cal que ens envieu un mail amb els títols dels llibres i el vostre nom i cognom a participacatorze@gmail.com *. El guanyador és Antoni Ubieto.

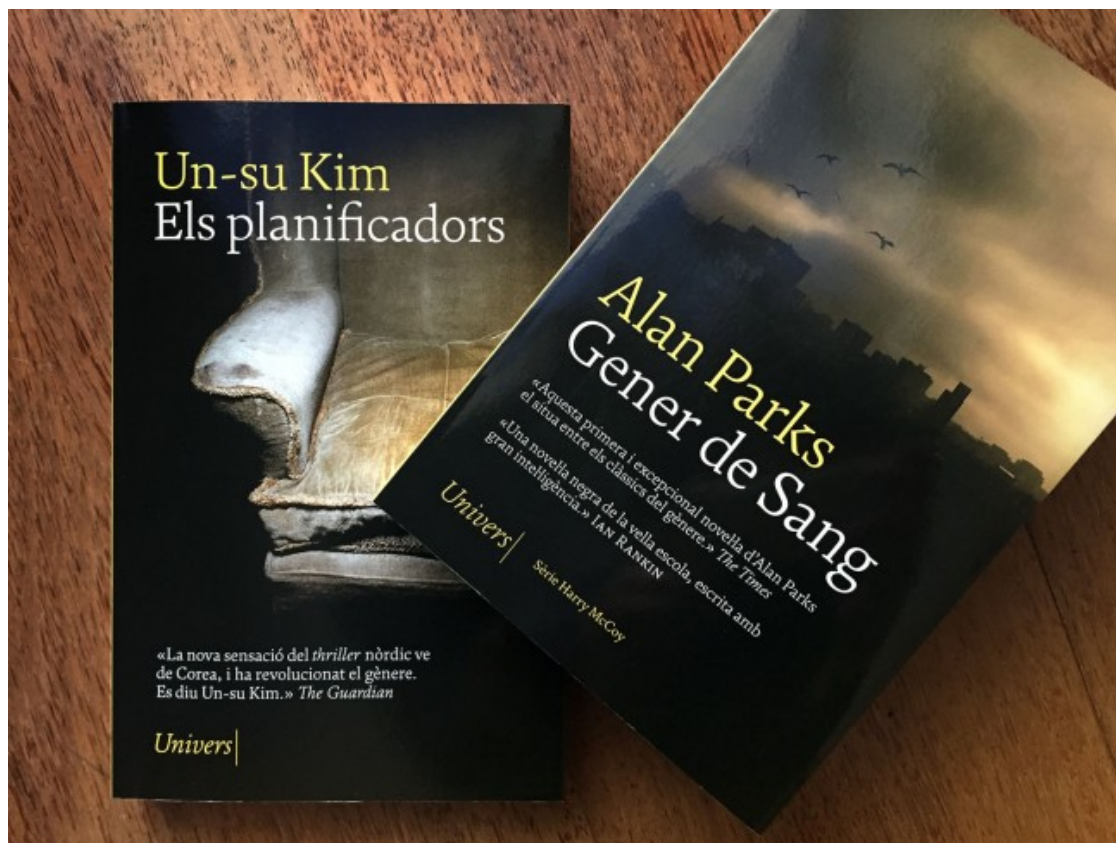

Foto: Catorze

Sobre l'hospitalitat

El vell va sortir al jardí.

En Reseng va regular la mira telescòpica i va tirar el pany enrere. Es va sentir el clic de la bala dins la recambra. Va donar una ullada al seu voltant. A banda dels immensos avets que intentaven tocar el cel, no s'hi movia res. Al bosc regnava el silenci. Ni vols d'ocells, ni cants de grills. En un lloc com aquell, el so d'un tret devia arribar molt lluny. I si la gent el sentia i se li tirava al damunt? Va descartar aquesta possibilitat. No calia patir per això. Un tret de fusell no tenia importància. Es pensarien que era algun caçador furtiu que perseguia un senglar. Qui perdria el temps endinsant-se al bosc a investigar un sol tret? En Reseng va mirar la muntanya de l'oest. El sol es trobava més o menys a una mà per damunt de la cresta. Encara tenia temps.

El vell va començar a regar les flors. Una mica més d'aigua per a algunes, una mica menys per a unes altres? Inclïnava la regadora amb una gran cerimònia, com si estigués servint el te. De tant en tant, movia una mica les espatlles, com si ballés, i acarona breument un pètal. Va fer un gest a una flor i va riure. Era com si mantingués una conversa amb les plantes. En Reseng va tornar a rectificar el punt de mira i va enfocar amb atenció l'última flor amb qui el vell havia parlat.

Li resultava familiar, segur que n'havia vist en altres llocs, però no li venia el nom al cap. Va intentar recordar quines plantes florien a l'octubre: cosmos?, zínnia?, crisantem?, però no li sonava que fos cap d'aquestes. Per què no en podia recordar el nom? Es va concentrar una vegada més, va tornar a arrufar les celles, fins que va deixar de banda aquest pensament, també. Només era una flor. Quina importància tenia?

De l'altra banda del jardí, va aparèixer un gos negre enorme que va caminar tranquil·lament fins que va arribar on era el seu amo i es va refregar contra la seva cuixa. Un mastí, pura raça. Com el que Juli Cèsar va portar quan va conquerir Britània. El mateix gos que els antics romans havien utilitzat per caçar lleons i domesticar cavalls salvatges. El vell li va acaronar el cap i el gos es va embolicar entre les seves cames tot remenant la cua, mentre ell intentava continuar regant. Aleshores el vell va agafar una pilota de futbol vella, mig desinflada, i la va llançar cap a l'altra punta del jardí. El gos, enjogassat, la va empaitar, i el vell ho va aprofitar per ocupar-se de les flors. Igual que abans, les saludava i hi parlava. Ben aviat va reaparèixer el gos, amb la pilota desinflada a la boca. El vell la va tornar a llançar més lluny aquesta vegada, i el gos va tornar a sortir disparat. Aquell ferotge gos de caça que en altres temps havia perseguit lleons, ara s'havia reduït a poc més que una joguina. Però, tant el vell com el gos, semblaven fets l'un per l'altre. Repetien, contínuament, el mateix joc. I, en comptes de trobar-ho avorrit, semblava que s'ho passaven bé.

El vell va acabar de regar i es va estirar, amb un gran somriure de satisfacció. Després va dirigir la mirada cap a la muntanya del davant, com si sabés que en Reseng era allà. El rostre somrient del vell va entrar en el punt de mira d'en Reseng. Potser sabia que el sol ja es trobava a una distància de l'horitzó més curta que una mà? Sabia que moriria abans que el sol es pongués darrere la muntanya? I potser per això somreia? O potser en realitat no somreia. Aquesta expressió riallera permanent semblava gravada en aquell rostre, com una d'aquelles típiques màscares de fusta coreanes. Algunes persones tenen aquesta mena d'expressió, persones de les quals és impossible endevinar-ne els pensaments, persones que sempre somriuen encara que estiguin tristes o enfadades.

Havia de prémer el gallet, ara? Si fos així, encara tindria temps de tornar a la ciutat abans de

mitjanit. Ompliria la banyera amb aigua ben calenta, i es prendria unes quantes cerveses fins que anés ben content i borratxo, o posaria un disc dels Beatles i reflexionaria deliciosament sobre què faria amb els diners que ben aviat li ingressarien al compte del banc. Potser després d'aquest darrer encàrrec podria canviar de vida. Podria obrir una pizzeria davant d'un institut, o vendre cotó de sucre al parc. En Reseng s'imaginava ell mateix amb un bon manat de globus, donant cotó de sucre als nens i fent una becaina sota el sol. Podria dur una vida així, per què no? Tot d'una, aquest estil de vida li semblava d'allò més atractiu. Però, en qualsevol cas, ja hi pensaria quan hagués premut el gallet. De moment, el vell era ben viu, i els diners encara no eren al seu compte.

L'ombra de la muntanya descendia ràpidament sobre el vell i casa seva. Si havia de prémer el gallet, havia de ser ara. El vell havia acabat de regar i entraria a la casa en qualsevol moment. Després, tot seria més difícil. I per què complicar-ho? Prem el gallet. Prem-lo ara i ves-te'n d'aquí.

El vell somreia, i el gos negre corria amb la pilota desinflada a la boca. Ara el rostre de l'home es veia ben clar a través del visor. Tenia tres arrugues ben marcades al front, una berruga sobre la cella dreta, unes taques fosques a la galta esquerra. En Reseng va dirigir la mirada cap on hi havia el cor, que ben aviat quedaria destrossat per una bala. El jersei que portava el vell no semblava que fos de fàbrica: algú el devia haver teixit a mà expressament per a ell. I ara es tacaria de sang. Només calia fer una mínima pressió sobre el gallet i la pólvora que hi havia dins del casquet explotaria sota la pressió de l'aire i propulsaria el projectil del calibre 7,62, que sortiria disparat cap al pit del vell tot agafant velocitat des de les estries del canó del fusell. Ràpid i potent, el projectil provocaria un impacte prou fort per destrossar els òrgans del vell i sortir per la part baixa de l'esquena. Només de pensar-hi, a en Reseng se li va posar la pell de gallina. Aquell moment en què la vida d'un altre ésser humà era a la punta dels seus dits, sempre li provocava una sensació estranya.

Prem-lo.

Prem-lo ara.

Però, per alguna raó, en Reseng no va prémer el gallet i va deixar el fusell a terra.

-Ara no és el moment -va murmurar.

No estava segur de per què no era el moment. Però sabia que hi havia un moment per a cada cosa. El moment de menjar un gelat. El moment de fer un petó. I, encara que sonés ridícul, també hi havia el moment adequat per prémer un gallet i el moment adequat perquè una bala destrossés un cor. Per què no? I si la bala d'en Reseng pogués travessar l'aire cap al cor del vell just quan se li presentés fortuïtament el moment adequat? Seria magnífic. No és que esperés el millor moment possible, és clar. Aquest moment potser no arribaria mai. O potser arribaria sense que ell se n'adonés. Se li va acudir que senzillament ara no li venia de gust prémer el gallet. No sabia per què, però era així. Va encendre una cigarreta. L'ombra de la muntanya ja cobria la casa del vell.

* Les dades que ens faciliten els participants seran incorporades a la base de dades de Catorze amb la finalitat d'enviar-los per correu electrònic el nostre butlletí setmanal.

Un-su Kim

Els planificadors

«La nova sensació del *thriller* nòrdic ve de Corea, i ha revolucionat el gènere. Es diu Un-su Kim.» *The Guardian*

Univers |

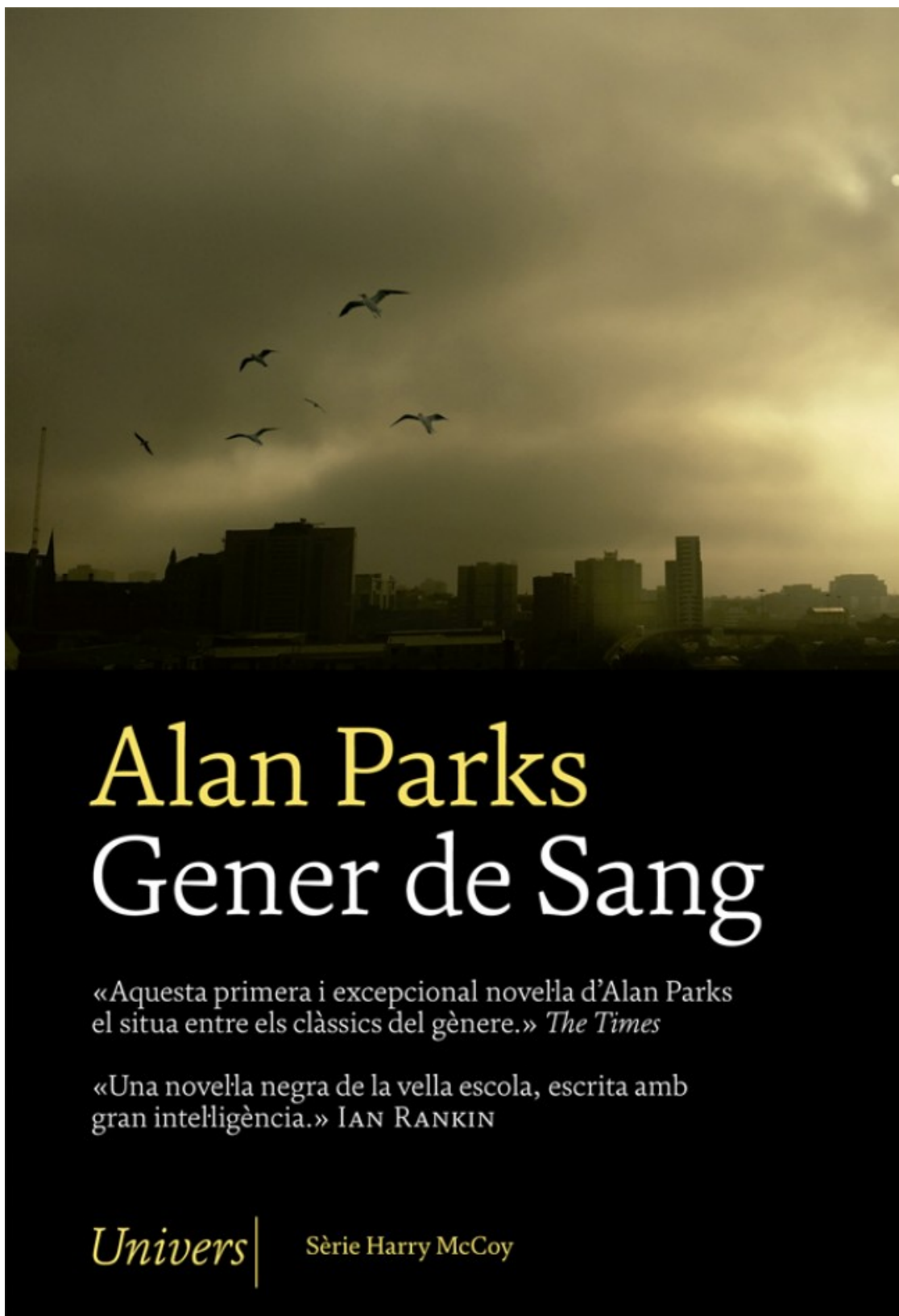
Els planificadors

(https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Els_planificadors&cat=UNIVERS_LLIBRES)

© 2019 Un-su Kim

© 2020 Josep Pelfort Gregori (traducció)

© 2020 Univers (d'aquesta edició)

Alan Parks

Gener de Sang

«Aquesta primera i excepcional novel·la d'Alan Parks el situa entre els clàssics del gènere.» *The Times*

«Una novel·la negra de la vella escola, escrita amb gran intel·ligència.» IAN RANKIN

Univers | Sèrie Harry McCoy

Gener de Sang

(https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Gener_de_Sang&cat=UNIVERS_LLIBRES)

© 2017 Alan Parks

© 2020 Xavier Zambrano (traducció)

© 2020 Univers (d'aquesta edició)